

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2022

Læs inde i bladet om demokrati i en mangfoldig verden side 4-6

Indholdsfortegnelse

Demokrati i en mangfoldig verden	4
DKU	7
En svinestreg mod Cuba	8
Vinderne i Cuba-lotteriet	9
Homo sapiens Linné 1758	10
Kommunisterne og klimaet	12
Fra bevægelserne	14
Bøger	18
Nytårshilsener	19

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub !!!

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Bank 1551 0009889744
Giro 9889744 (+01< +9889744)

Skub nr. 1 januar 2022

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke
nødvendigtvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 31. marts 2022

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partibutik, Frederikssundsvej
64, København NV

Torsdag	13-16	Luis Monteiro
Fredag	14-17	John Christoffersen/ Mikkel Wissing
Lørdag	13-16	Christian Olsen/ Mikkel Wissing/Lars Kongshøj

Telefon: 33 91 66 44

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Sæt en hilsen i Skub!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad *Skub*? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener sendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk, alternativt hedin@privat.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Prisen er 50 kr.

Vil du have en hilsen i medlemsbladet *DKP-nyt*, er det endnu enklere: DKP-medlemmer kan til enhver tid få en hilsen eller en anden kortere eller længere tekst optaget, og det er gratis – men altså kun for medlemmer.

Redaktionen

Forsidebilledet: Fra Horserød-Stutthof Foreningens aktion i anledning af 80-årsdagen for Kommunistlovens vedtagelse. Læs mere fra foreningen inde i bladet.

Gode nytårsudsigter

Det politisk vægtigste indslag i dette nummer af *Skub* er den fælleserklæring om demokrati og mangfoldighed, som på kinesisk initiativ er underskrevet af 351 partier og andre organisationer fra hele verden, blandt dem Danmarks Kommunistiske Parti, og som kan læses på de følgende sider. Den forholder sig til, hvordan demokrati skal forstås i en verden præget af en mangfoldighed af samfundssystemer, kulturer og politiske traditioner. Uden at sige det direkte polemiserer fælleserklæringen mod et udspil fra den amerikanske præsident, der for det første mener at have patent på demokrati, for det andet advarer om, at demokratiet er truet.

Den første påstand har man hørt før, og den bliver ikke sandere af at blive gentaget. Den anden er mere interessant.

En tidligere amerikansk forsvarsminister, som faldt med Donald Trump og i dag er mere eller mindre glemt, skal i 2018 have advaret om, at USA »tidligere havde haft uantastet overlegenhed i ethvert konfliktområde, havde kunnet operere på egne betingelser i alle hjørner af kloden, men nu var udfordret overalt – i luften, på land, på havene, i rummet og i cyberspace« – således citeret i *Politiken* 2. juledag af klummeskribent Flemming Ytzen, der konkluderer: »NATO, som vi kender det, er et afsluttet stadie.« Og et par uger før, dengang EU truede Rusland med sanktioner på grund af en påstået russisk militær opbygning ved Ukraines grænse, skrev en anden journalist i samme blad, at EU reelt ikke havde nogen sanktionsmuligheder, fordi Rusland ville kunne ramme EU hårdere, end EU kunne ramme Rusland.

I sandhed opløftende nyheder her ved indgangen til det nye år! Man forstår, at Biden føler sit »demokrati« (læs: sit imperialistiske herredømme) truet. Virkeligheden er desværre ikke helt så opløftende. Faktum er, at imperialismen er på krigsstien igen.

Brændpunktet er – igen, kunne man sige – Ukraine. Man vil huske, hvordan USA og EU i fællesskab i 2014 med regulære fascister som stødtropper forjog den folkevalgte ukrainske præsident og indsatte deres eget lydregime. Det umiddelbare resultat var, at de russisk befolkede landsdele i Donbass og på Krim rev sig løs, og at halvdelen af de væbnede styrker gjorde åbent mytteri og tilsluttede sig de nye selvstændige republikker. »Skyd de russiske hunde!« lød parolen i Kiev; men Kiev havde ikke længere noget at skyde med. De, der måtte ønske at genopfriske begivenhederne dengang, kan genlæse den analyse, der på lederplads blev bragt i *Skub* april 2014.

USA og EU måtte i al hast genopruste deres nylig vundne forpost mod øst, og det er fortsat siden. Et rimeligt russisk ønske om, at USA, NATO og EU undlader at gøre Ukraine til springbrædt for nye aggressioner, er blevet afvist, og de »russiske hundes« forsvarsforanstaltninger langs grænsen er blevet kaldt eskalering og udlagt som bevis på russisk »aggressivitet«. Vi har hørt det før.

Det er svært at vurdere, om den »russiske aggressivitet« og det »truede demokrati« er røgslør over imperialismens egen aggressivitet, eller denne aggressivitet omvendt er et omringet rovdysrs panikreaktion på mistet »overlegenhed i ethvert konfliktområde«. Selv om både USA, NATO og i mindre omfang EU rumler med krig og rasler med sablerne, ønsker de imperialistiske magter næppe mere end at holde spændingens gryde i kog. Derfor truer de først og fremmest med »sanktioner«. Og her er det, advarslerne om Vestens svækkede stilling kommer ind i billedet. For hvad har EU og USA reelt at true med? EU kan true med ikke at købe den russiske gas, som EU er afhængig af. Og USA kan true med at udelukke Rusland fra det amerikansk kontrollerede internationale betalingssystem SWIFT. Det kan også ramme Kina; for selvfølgelig er det i virkeligheden ikke Rusland, men Kina, imperialismen føler sig truet af. Men det vil give bagslag; for Kina og Rusland er sammen med andre lande allerede i gang med at opbygge deres egne alternativer til SWIFT og til dollaren som international reservevaluta. Den udvikling vil blive accelereret, hvis USA griber til den slags midler.

I denne nye koldkrigsstemning står de olympiske vinterlege i Beijing meget apropos for døren. Ønsker imperialismen at udnytte denne mulighed for international kontakt og afspænding? Nej, tværtimod: USA opfordrer til »diplomatisk boykot«, dvs. at officielle repræsentanter skal holde sig væk fra Beijing, og Danmark er indstillet på at følge trop. Det vil også give bagslag. Det er ikke Kina eller Rusland, der vil blive isoleret, men USA og imperialismen, der vil ende med at isolere sig selv.

Og det er jo gode nytårsudsigter.

Det er os der ved hvad demokrati er

Tale holdt på KKP's videokonference for marxistiske partier i Europa, Nordamerika og Oceanien

Af Henrik Stamer Hedin

Det er kun nogle dage siden, at den amerikanske præsident Biden var vært for et virtuelt topmøde mellem ledere af den imperialistiske verdens regeringer, civilsamfund og erhvervsliv. Jeg er ikke i stand til at sige noget om, hvad der kom ud af det, fordi jeg var nødt til at skrive denne tale flere dage før topmødet. Men hensigten kom klart til udtryk, da planerne blev lagt frem i februar måned: Demokratiet er med Bidens ord truer af »autoritære« strømninger og regimer og må »forny« sig for at overleve.

Faktisk opstod disse planer ikke i Washington, men i København for et par år siden. I juni 2018 blev det første Copenhagen Democracy Summit afholdt af et foretagende, der kalder sig Alliance of Democracies Foundation, et påhit af Danmarks tidligere statsminister og NATO's forhenværende generalsekretær Anders Fogh Rasmussen. Blandt de fremtrædende talere var Joseph Biden, den senere amerikanske præsident, og budskabet var det samme: Demokratiet er truet, og de demokratiske nationer må stå sammen for at møde udfordringen.

Bidens vært Fogh Rasmussen er en notorisk krigsforbryder, der har løjet for sit folk og for verden og må betragtes som en meget farlig mand. Som Danmarks statsminister og fanatisk USA-allieret var han blandt ophavsmændene til Irak-krigen for tyve år siden. I fald nogen skulle have ladet sig narre af Bidens pæne ord, burde Fogh Rasmussens tilstedeværelse ved disse rænkens vugge vise det klart: Det her drejer sig overhovedet ikke om demokrati. Det er et forsøg på endnu en gang at bringe imperialismen i offensiven efter de senere års tilbageslag i Ukraine, Hong Kong, Syrien og andre steder – tilbageslag, der har ramt imperialistiske rakkerknægte som Rasmussen og Biden hårdt.

De taler om demokrati, som om det var et klart defineret styresystem, der var fælles for alle imperialistiske lande og fortjente at blive eksporteret til hele verden. Men de er ikke engang enige om, hvad der karakteriserer dette system. Ifølge de amerikanske ideologer er demokratiet karakteriseret ved, at to partier kappes om magten. Men det system, der findes i Fogh Rasmussens fædreland Danmark, er helt anderledes og mere

dynamisk med sine stadigt vekslende koalitioner mellem et stort antal partier. Det er lige meget; for dem er demokrati blot et ord. Hvad de i virkeligheden taler om, er imperialismens og kapitalens herredømme. Både Biden, Fogh Rasmussen og den siddende danske regering er tilhængere af en såkaldt »værdibaseret« udenrigspolitik, hvis mål er herredømme og intet andet. »Forsvar for demokratier« er blot en bekvem overskrift.

Vi, der er forsamlede her i dag, véd, hvad demokrati er. Vi er alle demokratisk valgt i vore respektive partier. Hvad vi siger i dette forum, bygger på demokratisk diskussion og demokratiske beslutninger. Hvad vi stræber efter at nå, er demokrati gennemført i alle dele af samfundet, i økonomi såvel som i politik. Men hvordan definerer vi demokrati?

I vores Fælles Erklæring om at Yde en Fælles Indsats for at Finde Vejen til Demokrati siger vi det meget klart: »Det som afgør om et land er demokratisk eller ej, er om folket har mulighed for at gøre sig til landets virkelige herrer.« Er det folket, som er herrer over det, man taler om og beslutter bag lukkede døre i den amerikanske Kongres? Hvorfor går amerikanske borgere så på gaden i stigende tal? Er det folket, som er herrer over et civilsamfund domineret af *fake news* og socialmediemastodonter? Hvordan skal almindelige mennesker bære sig ad med at gennemskue denne mur af løgne og tage kontrol over deres eget liv? Og er det folket, som er herrer over en påstået »værdibaseret politik« med imperialistisk herredømme som mål? Svaret er: Nej, nej og atter nej.

Og vigtigst af alt inden for et kapitalistisk samfunds rammer: Er det folket, der styrer sin dagligdag som arbejdere – eller arbejdsløse – i privatejede virksomheder? Nej.

Vi som kommunister, som marxister, vil et samfund, hvor folket ikke blot har stemmeret, men også – og vigtigere – retten til at være med i beslutningerne. Vort mål er, at demokratiet skal gennemsyre alle dele af samfundet, også virksomhederne. Vi vil et samfund, hvor udøvelse af magten ikke blot følger demokratiske procedurer, men sker under supervision og kontrol af folket. Vi vil et demokrati, hvor folket er med fra først til sidst.

Vi behøver ikke andre, allermindst de imperialistiske magters herskende klasser, til at fortælle os, hvad demokrati er. Det er os, der véd, hvad det er.

Oversat fra engelsk

Demokrati i en mangfoldig verden

Kinas Kommunistiske Parti, som DKP sidste forår genoplivede kontakten med efter årtiers afbrydelse, tog i efteråret initiativ til en fælleserklæring fra et stort antal partier og andre organisationer på verdensplan om forståelsen af demokrati som begreb og praksis. Initiativet var en reaktion på et udspil fra USA's præsident i februar om, at »demokratiet« var truet og måtte fornys for at overleve. »Demokrati« skulle i dette udspil forstås på den i Vesten sædvanlige måde, nemlig som det politiske system, man har i de imperialistiske lande, og som postuleres at være universelt.

Den fælleserklæring, hvormed denne ideologiske indsnævring af demokrati-begrebet søgtes imødegået, blev fulgt op af en videokonference den 15. december for marxistiske partier i den imperialistiske verden. Blandt fælleserklæringens underskrivere var Danmarks Kommunistiske Parti, som også var repræsenteret på videokonferencen ved partiets formand Henrik Stamer Hedin. Vi bringer her fælleserklæringen. Hedins tale er bragt modstående.

Fælles erklæring

fra politiske partier, sociale organisationer og tænketanke verden over om i uafhængighed at udforske vejen til demokrati og arbejde sammen om at fremme fælles udvikling.

Demokrati er en vigtig målsætning for menneskeheden og en del af vore bestræbelser på at fremme den historiske udvikling af vor civilisation. Mennesker i forskellige lande og regioner har gennem deres utrættelige søgen efter fremskridt skabt mange forskellige former for demokrati og fundet mange forskellige udviklingsveje, der hver for sig repræsenterer et storslået udtryk for den menneskelige civilisation. De politiske partier er i stand til at skabe og udvikle demokratiet, og de er derfor ansvarlige for udførelsen af den vigtige opgave, som det er at fremme den demokratiske udvikling. På denne baggrund udsender vi, 351 politiske partier, sociale organisationer og tænketanke fra 140 lande og regioner, en fælles erklæring til hele verden. Den lyder således:

I. Vi er af den opfattelse, at den verden, vi lever i, er mangfoldig og har mange farver. Mangfoldighed er det, der er mest fascinerende ved den menneskelige civilisation, og den er kilden til den vitalitet og dynamik, der skal til for udvikling af verden. Demokrati kan virkeliggøres på mange forskellige måder. Forskellige lande og regioner har ikke nødvendigvis har samme historie, kultur, samfundssystem og udviklingstrin, og der eksisterer ikke nogen fast model for demokratiet eller et udviklingsmønster, som alle lande skal følge. Den holdning, at man kan vurdere de mange forskellige politiske systemer rundtom i verden ud fra en enkelt simpel målestok, eller forstå menneskehedens mange former for civilisation ud fra en simpel dogmatisk synsvinkel, er i sig selv udemokratisk. Sådanne synspunkter er ikke fremmende for udviklingen.

II. Vi er af den opfattelse, at den bedste måde at vurdere, om et lands politiske system er demokratisk og effektivt, er at fastslå, om den øverste magt skifter regelret og efter loven, om borgerne kan deltage i statslige, sociale, økonomiske og kulturelle anliggender i overensstemmelse med den gældende lovgivning, om offentligheden frit kan udtrykke sine behov, om alle samfundslag effektivt kan deltage i landets politiske anliggender, om nationale beslutninger træffes på en rationel og demokratisk måde, om fagfolk fra alle områder udvælges til at medvirke i statens ledelse og de administrative systemer gennem lige kappestrid, om det regerende parti kan fungere som leder i statslige anliggender i overensstemmelse med landets forfatning og lovgivning, og om magtudøvelsen kan holdes effektivt i tømme og under opsyn.

III. Vi er af den opfattelse, at det, som afgør, om et land er demokratisk eller ej, er om folket har mulighed for at gøre sig til landets virkelige herrer. Det er relevant at spørge, om folket har retten til at stemme, men det er endnu vigtigere at fastslå, om det har ret til at deltage aktivt i samfundsprocessen. Det er relevant at fastslå, hvilke løfter borgerne får under valgkampagnerne, men det er endnu vigtigere at fastslå, hvor mange af disse løfter som bliver opfyldt efter valgene. Og mens det er nødvendigt at fastslå, hvilke politiske regler og procedurer som fastsættes i lovgivningen, er det endnu vigtigere at fastslå, om disse regler og procedurer bliver overholdt. Det er nødvendigt at fastslå, om udøvelsen af

magt sker efter demokratiske regler og procedurer, men det er endnu vigtigere at fastslå, om denne udøvelse af magten sker under opsyn og kontrol af folket.

IV. Vi er af den opfattelse, at demokrati er alle folks ret og ikke blot et eksklusivt privilegium for de få. Dommen over, om et land er demokratisk eller ej, bør fældes af landets befolkning. Vi er modstandere af indblanding i andre landes indre anliggender i demokratiets navn.

V. Vi er af den opfattelse, at udgangspunktet såvel som målet for udviklingen af det menneskelige samfund bør være at forbedre menneskers liv og at give dem mulighed for at opnå en generel menneskelig udvikling. Arbejdet for at fremme demokratiet bør fokusere på den fortsatte realisering af menneskers ønske om et bedre liv og deres ønske om behovstilfredsstillelse, lykke og sikkerhed. I øjeblikket er der især behov for at landene styrker samarbejdet om fattigdomsbekæmpelse, fødevarerikkerhed, COVID-19-respons, vacciner, udviklingsfinansiering, klimaændringer, grøn udvikling, industrialisering, digital økonomi og digital kommunikation. Det handler om at fremskynde implementeringen af FN's 2030-program for Bæredygtig Udvikling, således at der kan gøres en koncentreret indsats for at løse de største problemer, som har umiddelbar og praktisk betydning for befolkningen. Alle lande og alle folkeslag i verden fortjener at have mulighed og ret til at udvikle sig. Der skal gøres en indsats for at fremme en inklusiv udvikling, som sikrer at intet land bliver ladet tilbage.

VI. Vi har den opfattelse, at det at gøre internationale relationer mere demokratiske er en tendens, som ligger i tiden, og at dette kun kan realiseres, hvis man bygger på ægte multilateralisme. Da menneskeheden står over for forskellige udfordringer og globale problemer, kan det effektive svar på disse problemer kun findes i en mere inklusiv global styring, en mere effektiv multilateral mekanisme og et mere proaktivt regionalt samarbejde. En bedre form for multilateralisme vil føre til et bedre svar på de fælles problemer, som menneskeheden står overfor.

VII. Vi er af den opfattelse, at bestræbelserne på at opbygge et menneskeligt fællesskab med en fælles fremtid peger i den rigtige retning for civilisationens fremskridt. De fælles menneskelige værdier, som er at opnå fred, udvikling, retfærdighed, demokrati og frihed, skal tjene som retningslinje i bestræbelserne på at opbygge et sådant fællesskab. Der er brug for en stærk følelse af ansvar for menneskehedens fremtid, således at lande med forskellige samfundssystemer, ideologier, historie, kultur og udviklingsniveau kan se deres interesse i at arbejde ansvarligt på det internationale område med det formål at skabe en bedre verden. Vi er fuldt bevidste om det fælles ansvar, der er lagt på vore skuldre for at fremme demokrati og forbedre menneskers levevilkår. Vi forpligter vi os til at arbejde sammen og til at se bort fra vor forskellighed for derved at kunne fremme vor fælles læreproces og for at skabe en bred konsensus, så vi fortsat kan yde en indsats til fremme af menneskers livskvalitet, den nationale udvikling, freden i verden og det menneskelige fremskridt.

Oversat fra engelsk

National aktion mod universiteternes deltagelse i besættelsen af Palæstina

Af Lucas Olsen

Fredag d. 12. november 2021 gik Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU) på gaden for at sige fra over for henholdsvis Aalborg Universitets og Københavns Universitets investeringer i ulovlige bosættelser i det besatte Palæstina.

Årsagen for disse demonstrationer kommer på baggrund af dagbladet *Arbejderen*'s afsløringer omkring adskillige danske universiteters investeringer i firmaer, som aktivt leverer materialer til bosættelserne på Vestbredden. Det er ikke uhørt, at danske virksomheder har en historie med at sprøjte penge i krigsmaskinerne rundt omkring i verden, samt at Danmark aktivt er en filial i den amerikanske krigsmaskine. Dog er sager som disse ekstremt problematiske, idet uddannelsesinstitutioner for ungdommen forvandles til aktive spillere i den imperialistiske krigsmaskine. Derfor var DKU på gaden.

Aalborg:

Inden demonstrationen ved AAU startede, var DKU ude på Universitetsbiblioteket for at uddele materiale omkring disse investeringer til de studerende for at sprede opmærksomheden på dette problem. Demonstrationen havde sin start kl. 12 ved Frederik Bajers Vej 7K, ved indgangen til ledelsesbygningen.

Her var fremmødt studerende i solidaritet med det palæstinensiske folk for at udvise en tydelig foragt for ledelsens ageren. Kammerat Martin fra DKU Jylland holdt en tale hvori han fordømte universitetets investeringer i ulovlige bosættelser. Som modsvar til dette var AAUs universitetsdirektør Søren Lind Christiansen fremmødt for at tale som repræsentant for AAUs ledelse. Søren gjorde det klart, at AAU ikke støtter disse investeringer, og på baggrund af dette ville ledelsen for universitetets økonomiske midler tage dette op på et møde med henblik på at få investeringerne i disse apartheid-støttende firmaer til at ophøre. At Aalborg Universitet agter at stoppe investeringerne i reaktion på vores organisering, betragtes som en stor sejr!

København:

DKU demonstrerede også ved Københavns Universitet Amager, da *Arbejderen* kunne afsløre, at KU har investeret 2,1 millioner kr. i disse ulovlige bosættelser. Derfor mødte en del kammerater, både inden- og udenfor vores organisation, op for at vise solidaritet med det palæstinensiske folk, og sige »stop investeringerne!«. Der blev delt godt med flyers ud, og de studerende var sympatiske, men der var desværre ingen fra KU's ledelse, der dukkede op.

Ovenstående var indsendt til novembernummeret, men nåede først redaktionen, da bladet var sat, og bringes derfor nu. – Red.

393 stemmer – heraf 11 danske - for en svinestreg mod Cuba

EU-parlamentet har den 16. december vedtaget en uhyrlig resolution, som anklager Cuba for tortur, og som ikke nævner USA's blokade med ét ord. Kun to danske MEP'er stemte imod.

Kommentar af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening. Fotos: Prensa Latina/CubaSi.org

Det er med sorg og vrede jeg som formand for Dansk-Cubansk Forening læser resultatet af EU-parlamentarikernes behandling af en chokerende og usand anti-cubansk resolution, som blev vedtaget den 16. december.

Resolutionen blev vedtaget med 393 stemmer for, 150 imod og 119 som undlod at stemme.

Dansk-Cubansk Forening havde kontaktet alle danske medlemmer af EU-parlamentet forud for behandlingen af denne resolution. Vi har opfordret MEP'erne til at orientere sig grundigt om, hvem de navngivne cubanere er, som resolutionen fokuserer på – og som i resolutionen helt ukritisk præsenteres som forkæmpere for demokrati og ytringsfrihed og som ofre for undertrykkelse.

Vi skrev blandt andet således:

»Dansk-Cubansk Forening opfordrer de danske medlemmer af EU-parlamentet (...) til at bruge lidt tid på at efterforske de personer, der præsenteres som ofre for cubanske brud på menneskerettighederne. De pågældende har alle mindst ét fælles kendetegn, nemlig at de modtager økonomisk og anden støtte fra USA. (...)

De 9 cubanere, som i EU-parlamentet fremstilles som ofre for cubanske brud på menneskerettigheder, er i den virkelige verden betalte »soldater« i USA's økonomiske og politiske krig mod Cuba.«

Da der torsdag skulle stemmes, var det kun SF's to medlemmer af EU-parlamentet, Margrethe Auken og Kira Marie Peter-Hansen der stemte nej. Enhedslistens Nikolaj Villumsen gik imod sin gruppes anbefaling om at stemme imod og undlod at stemme. De resterende 11 danskere i EU-parlamentet stemte for resolutionen. De tre socialdemokrater gik imod deres gruppes anbefaling om at undlade at stemme og støttede som sagt fordømmelsen af Cuba.

Resolutionens indhold er på mange punkter direkte i strid med virkeligheden i Cuba:

De seks første ud af resolutionens 19 punkter burde få enhver ærlig politiker til at afvise resolutionen, som både usand og udtryk for en uhørt indblanding i et suverænt lands indre forhold – herunder landets retsvæsen.

Her korte uddrag af resolutionen:

1: (Vi) *fordømmer i de stærkeste vendinger de systematiske overgreb på demonstranter, politiske dissidenter, religiøse ledere....* FAKTA: Der foregår ikke sådanne systematiske overgreb.

2: (Vi) *kræver øjeblikkelig og betingelsesløs løsladelse af ...* (og her nævnes så navnene på 8 cubanere). FAKTA: De fængslede er anklaget for brud på Cubas straffelov, og der føres pt. sager ved Cubas domstole.

3: (Vi) *fordømmer den tortur, umenneskelige og nedværdigende mishandling, som udføres af de cubanske myndigheder.* FAKTA: Det eneste sted på Cuba, hvor der foregår tortur, er i fangelejren på Guantánamo-basen, som drives af USA.

4: (Vi) *kræver troværdige garantier for retten til retfærdig rettergang.* FAKTA: Cubas retsvæsen er indrettet sådan som grundloven og andre gyldige love foreskriver. Grundloven blev vedtaget for godt to år siden med 86 procent af vælgernes stemmer. (83 procent deltog i folkeafstemningen). Cuba er en solidt funderet socialistisk retsstat.

5: (Vi) *insisterer på, at de cubanske myndigheder straks ophører med den repressionspolitik, som skaber en kultur af frygt.* FAKTA: Påstanden om statsrepression er en manipulation, der skal forføre europæiske politikere.

Og endelig resolutionens punkt 6, som udtrykker topmålet af frækhed og dumhed. Det lyder således:

(Vi) *insisterer på, at Cubas myndigheder sikrer, at befolkningens økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder opfyldes, sikrer bedre adgang til mad og medicin samt leverer et effektivt svar på COVID-19 pandemien.*

Enhver, der tillader sig at udtrykke en mening om Cuba, må i det mindste sætte sig ind i de vigtigste forhold. Resolutionens forfattere og støtter afslører total uvidenhed om Cubas håndtering af corona-pandemien. FAKTA: Cuba ligger langt bedre i sit svar på pandemien end alle de lande, som Cuba kan sammenlignes med, og bedre end langt de fleste af verdens rige lande. Cubas corona-vacciner er den redningsplanke, som flere fattige lande klamrer sig til, fordi de ikke kan få tilstrækkelige vacciner fra de store vestlige producenter, der vogter nidkært over patenterne.

Og ja; naturligvis bør Cubas befolkning sikres bedre adgang til mad og medicin. Men at »rive dette forhold i næsen« på Cubas myndigheder uden overhovedet at kræve USA's blokade ophævet er så langt ude, at jeg mangler ord. FAKTA: Blokaden koster i henhold til FN-rapporter Cuba omkring 100 millioner kroner om dagen – og sådan har det været i årtier.

De, der har stemt for – eller har undladt at stemme imod

– denne resolution, udtrykker ikke blot uenighed med det politiske system, som hersker i Cuba, hvilket naturligvis er legitimt
– denne resolution kan kun tolkes som en meget ubehagelig

fusion af uvidenhed og følgagtighed over for USA. FAKTA: Der er enten tale om forbrydelse eller dumhed.

Sandra Pereira, medlem af EU-parlamentet fra Portugal, argumenterede imod resolutionen og påpegede, at initiativet er et forsøg på at spænde ben for en normalise-

Cuba er en velfunderet socialistisk retsstat. Cubas 608 medlemmer af den lovgivende Nationalforsamling er lige nu samlet for at diskutere og vedtage finansloven for 2022.

Vinderne i Cuba-lotteriet

Vinder af hovedpræmie – et rejsegavekort til Cuba – værdi 16.000 kr: Nr. 4547

Vinder af weekendophold på Hotel Havanna i Varberg: Nr. 4617

Vinder af cubansk maleri: Nr 1307

2 vindere af et salsakursus: Nr. 1175 + 3655

6 vindere af cubansk rom - Havana Club 6 år: Nr. 452 + 1688 + 2074 + 2591 + 2796 + 3855

6 vindere af cubansk rom: Santiago de Cuba eller Legendario: Nr. 735 + 966 + 3285 + 4107 + 4373 + 4558

5 vindere af gavekort à 200 kr. til DCF's butik: Nr. 1064 + 3142 + 4533 + 4736 + 4889

Har du vundet, skal du kontakte Dansk-Cubansk Forening med en mail til post@cubavenner.dk – eller ring onsdage kl. 17-19 på 3810 1550 – så aftaler vi, hvordan du får din præmie, og vi får vinderloddet til regnskabet. Vindere skal henvende sig senest den 31. januar 2022.

Til lykke til alle vindere, og tak til alle der har støttet Cuba gennem dette lotteri.

Dansk-Cubansk Forening

Høfdingsvej 10
2500 Valby

Homo sapiens Linné 1758

Af Terkild Marker

Overskriften kan måske kræve en forklaring. Det zoologiske navn på nutidsmennesket er Homo sapiens. Dette besluttede svenskeren Karl von Linné sig for i 1758. Han havde fremstillet et katalog over alle de dyr, han direkte eller indirekte havde viden om.

Orangutang. Wikipedia

Biologiske artsnavne består altid af to led: et slægtsnavn og et artsepithet. Der kan i flere slægter være arter med samme artsepithet, så man er nødt til at oplyse slægtsnavnet, hvis man vil præcisere, hvilken art der er tale om.

I 1861 blev der udgivet en bog af Charles Darwin (*The Descent of Man*), hvor han gættede på, at mennesket var opstået i Afrika.

I de efterfølgende 264 år efter Linné har forskere registreret mange flere arter tilhørende samme familie som os. Mange af dem blev fundet i Afrika. Der var derfor efterhånden ingen alvorlig tvivl om, at Darwin havde haft ret.

Arten Homo sapiens var altså opstået i Afrika. På et tidspunkt udvandrede nogle af disse til Eurasien, andre blev i Afrika. De eurasiske indvandrere splittedes op i tre eller flere underarter. En af de østlige kaldes Homo sapiens denísova; de vestlige kaldes Homo sapiens neanderthalensis. De, der blev tilbage i Afrika, kaldes Homo sapiens sapiens. Disse levede i en periode helt eller delvist isolerede fra hinanden og udviklede sig i hver sin retning påvirket af lokale levevilkår. Senere spredte Homo

sapiens sapiens sig så meget, at de stødte på de andre underarter, som dermed ikke længere var isolerede fra hinanden – og derfor heller ikke længere var underarter.

Da Homo sapiens sapiens spredte sig ud over Eurasien, opslugtes de andre populationer. Det ved vi, fordi vi kan se de genetiske spor efter denísova-mennesket i det sydøstlige Asien og i Stillehavet; og efter neanderthal-mennesket i Europa og det vestlige Asien. Homo sapiens sapiens i Afrika mangler i de fleste tilfælde sådanne spor.

De tre eller flere populationer smeltedes sammen og udgør nu blot arten Homo sapiens. Neanderthal-mennesket har parret sig med Homo sapiens sapiens og er på den måde over få generationer forsvundet ud af historien. Denísova-mennesket har også formeret sig med Homo sapiens sapiens og er helt tilsvarende over et lille antal generationer forsvundet ud af historien. En art har delt sig i tre underarter, som har levet delvist isoleret fra hinanden et langt stykke tid. De tre underarter har til slut forenet sig og er blevet til én art uden underarter.

Dette billede af en meget lille del af menneskets udviklingshistorie er ikke uantasteligt, men alligevel meget sandsynligt. En af de alternative muligheder er, at startpunktet er forskelligt fra slutpunktet: Startpunktet kunne være Homo sapiens heidelbergensis, som så kunne spaltes i homo sapiens sapiens og en

Gorilla. Wikipedia

Chimpanse. Wikipedia

underart, der udvandrede til Eurasien og igen spaltedes i lokale underarter, som i det første billede.

Forskellen mellem disse to muligheder er minimal.

Dette, at de tre populationer har kunnet formere sig indbyrdes, er ikke et bevis på, at de tre populationer udgjorde én art. Løver og tigre kan formere sig med hinanden, men de gør det ikke. En af grundene er, at de ikke lever i de samme områder. De formerer sig kun med hinanden i fangenskab. For biologer er det helt underordnet om medlemmer af to arter kan formere sig med hinanden. Det er fuldt tilstrækkeligt, at de ikke gør det i praksis.

Homo sapiens sapiens, Homo sapiens neanderthalensis og Homo sapiens denísova er alle tre at betragte som nutidsmennesker. Homo sapiens neanderthalensis og Homo sapiens denísova er godt nok uddøde for 40 000 år siden. Men 40 000 år er ikke lang tid i evolutionistisk perspektiv.

Der er ingen grund til at tro, at disse underarter af Homo sapiens ikke skulle have kunnet reproducere sig indbyrdes. De forskellige former for arvelig sterilitet, der udvikler sig, når kompatibiliteten ikke regelmæssigt testes gennem seksuel reproduktion, har simpelt hen ikke haft tid nok til at udvikle sig (negativ udvælgelse).

Derimod har den enkelte population godt kunnet udvikle nye træk gennem positiv udvælgelse. Kravet om at kunne overleve i et koldere klima har givet Homo sapiens neanderthalensis en hårdførhed overfor kulde, som Homo sapiens sapiens i Afrika ikke behøvede.

Homo sapiens neanderthalensis behøver ikke at være uddød i normal forstand. Der har formentlig været tale om en lille og meget spredt population. Da næste bølge af Homo sapiens ankom fra Afrika, behøvede de ikke at være talmæssigt større end den samlede population af Homo sapiens neanderthalensis; de skulle bare være talmæssigt større i hvert enkelt område, de trængte ind i. Og de få Homo sapiens neanderthalensis kan godt være blevet opslugt i den nye større befolkning.

Lad mig stille et opklarende spørgsmål: Hvorfor udgør vi i dag én art (Homo sapiens), mens der er adskillige arter af henholdsvis orangutaner, gorillaer og chimpanser? Mit tentative svar må

være, at gorillaer og chimpanser ikke har været i stand til at danne så store samfund som Homo sapiens har; og at de ikke har en så høj mobilitet som Homo sapiens har.

Orangutanerne er dels bundet til at skulle leve i skovdækkede områder og er dels adskilte fra hinanden af sundet mellem Sumatra og Borneo. Gorillaer og chimpanser er ikke helt så snævert begrænsede som orangutanerne.

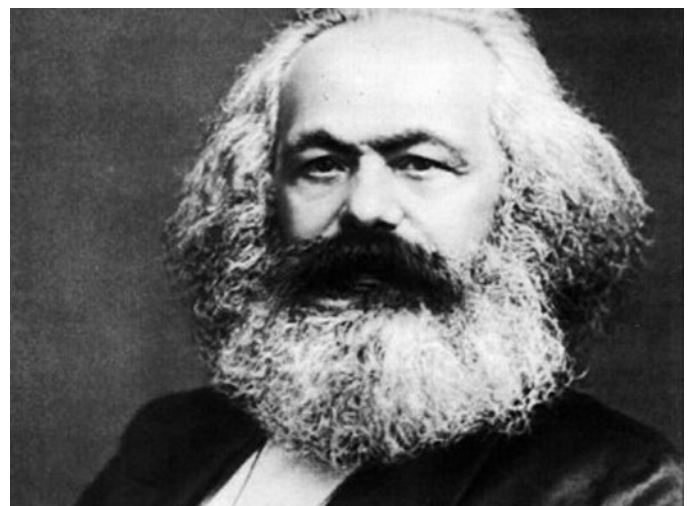
Orangutanerne danner ikke samfund; gorillaerne lever i små familiegupper; chimpanserne lever i mere labile samfund, som ofte benævnes fission-fusion-samfund, hvor det enkelte individ lever i stadig skiftende smågrupper. Dette er mere eller mindre identisk med vores sociale organisering.

Gorillaerne i Afrika og Orangutanerne på Borneo og Sumatra er temmelig sikkert resterne af en stribe populationer af Orangutang-underarter som en slags punkteret linje fra det indre af Afrika til Borneo. De har temmelig sikkert ikke haft noget særligt samkvem mellem populationerne og har derfor udviklet sig til underarter og derefter til arter, og de fleste er så sluttelig uddøde.

Du vil se neanderthal-mennesket omtalt som en art. Og forskerne fortæller os, at de tydeligt kan skelne neanderthalere fra andre nutidsmennesker. Hvilket betyder, at de i en periode har udviklet sig uafhængigt af hinanden. I hele den periode, hvor de har udviklet sig uafhængigt af hinanden, har de udgjort to arter.

Betingelsen for at udgøre to arter er ikke at de to populationer ikke **kan** formere sig indbyrdes, men at de uanset grunden ikke **gør** det. To populationer, der er (helt eller næsten helt) isolerede fra hinanden, vil udvikle sig forskelligt. De to populationer vil udvikle sig efter de lokale levevilkår. Eftersom der ikke sker parringer (eller i det mindste meget få) mellem de to populationer, så vil inkompatibiliteter ikke blive luget bort. Der kan opstå arvelig sterilitet mellem de to populationer. Hvis der går tilstrækkelig lang tid, vil det ende med, at de to populationer ikke vil kunne formere sig indbyrdes.

Konklusionen her er, at de tre eller flere underarter af nutidsmennesket (dvs. Homo sapiens) ikke under deres isolation har udviklet tilstrækkelig megen gensidig sterilitet til at genforeningen til den nuværende art Homo sapiens ikke har kunnet ske.

Menneske. Arkivbillede

Kommunisterne og klimaet – en skitse til politisk aktivitet

Af Niels Rosendal Jensen

Det følgende giver sig ikke ud for at være mere end en opdatering af klimaudfordringer i fremtiden med tilhørende konsekvensovervejelser. Især handler det om, hvordan partiet handler i forhold til den sociale ulighed, som også viser sig i klimaændringer.

Situationens alvor

Klimaforandringer er uden tvivl den største udfordring i det 21. århundrede. Under henvisning til FNs klimapanel, IPCCs, talrige rapporter ses, at forandringerne er omfattende: svingende nedbørsmængder, nedsmeltning af indlandsis, stigning af middeltemperaturen globalt, opvarmning af oceanerne, stigende havspejl globalt, forsuring af oceanerne og tilvækst i ekstreme vejr- og klimahændelser.

Årsagerne er både naturlige og menneskeskabte. Der er f.eks. tale om en naturlig drivhuseffekt, klimaets indflydelse på oceanerne og havisen, på vegetationen m.v. Dog kan disse naturlige klimafaktorer ikke forklare den konstaterede stigning i den globale middeltemperatur på 0,85 grader (mellem 0,65 og 1,06 iflg. IPCC). Hovedårsagen skal findes i den menneskelige drivhusgasudledning. Hvor opstår den? IPCC vurderer, at 35% stammer fra energisektoren, 24% fra landbrug, skovbrug og lignende, 21% fra industriktoren, 14% fra trafiksektoren og 6,4% fra byggeriet. En særlig stor andel stammer fra afbrænding af fossile stoffer (kul, olie og naturgas) og vækst i industrielle processer. Dette begrundes FNs klimamål.

Ni udfordringer for DKP – hvad må der gøres?

1. Uligheder

For det første en skærpelse af *uligheder i chancer for at leve og overleve*. De rige lande på den nordlige halvkugle er langt bedre stillet end det globale Syd. Hvis regnen udebliver i Afrika, kan bønderne ikke dække behovet for fødevarer, mens de i Danmark kan få hjælp fra staten.

2. Postkolonialisme

For det andet finder vi en stigende, hvad man muligvis i mangel af bedre kan kalde, *postkolonialisme*. De fattigste lande i verden, som har mindst ansvar for klimaforandringerne, udsættes for de største klimaforandringsbetingede risici. Dette forhold skal ikke naturaliseres i stil med, at bestemte lande af naturlige grunde er fattige, mens andre ikke er. Den ulige fordeling af armod og rigdom er en konsekvens af samfundsmæssige processer både før i tiden og i nutiden. Det rige Europa har i århundreder legitimeret plyndring og udbytning: slavehandel, folkedrab, uretfærdig tilegnelse af naturlige ressourcer.

Europa har gennem kolonialisme produceret fattigdom. Den europæiske kolonialisme og tidlige kapitalisme skabte så at sige en »imperial levevis«, dvs. normer for produktion, distribution og konsumtion, som er dybt indlejrede i de politiske, økonomiske og kulturelle hverdagsstrukturer og hverdagspraksisser i befolkningerne i det globale Nord. Europa fik ubegrænset adgang til arbejds- og naturressourcer. Den ubegrænsede adgang realiseres langs forskellige linjer af ulighed: klasse, køn, racisme og i særlig grad via neokoloniale Nord-Syd-forhold.

3. Klimaracisme

For det tredje ses en voksende *klimaracisme*. F.eks. forklares befolkningstilvækst ud fra racistiske forestillinger og følelser: hvis nu ikke afrikanerne fik så mange børn. Tilsvarende findes eksempler på kritik af de landbrugsmetoder, der bruges af lokalbefolkningen i udviklingslandene – produktionsmetoderne er klimafjendtlige, hedder det sig. Forklaringen skal nok findes i den »imperiale levevis«, som nærmest binder racisme sammen med klimaforandring, idet den skabes og udvikles ved hjælp af strukturel racisme og neokolonialisme, som manifesteres i nedvurdering af arbejdskraft i det globale Syd. Ligeledes retfærdiggør den udbytning og undertrykkelse og fremmer en overlegenhedsfølelse i landene i det globale Nord. Endvidere ses en tendens til klimaracisme, dvs. en form for specificering af begrebet »miljøracisme« eller anderledes udtrykt en miljørelateret diskrimination på grund af hudfarve. Begrebet »environmental racism« beskriver en form for samfundsmæssig fordeling af miljøbelastningerne, som i hovedsagen rammer minoriteternes livsrum (det være sig inuitter i Grønland, indianere i Canada, norske samer eller andre).

4. Klimamigration

For det fjerde vokser tendensen til *klimamigration og klimaflygt*. Allerede i 2006 begyndte begrebet klimaflygtninge at blive taget i brug. Det sås bl.a. i de små østater i Stillehavet, hvor oversvømmelser og stormfloder drev mennesker på flugt. Ligeledes sås det i Bangladesh, Mali og Kenya. Også i Kina gjorde fænomenet sig gældende, men alene som flugt inden for landets grænser. Mennesker fordrives fra deres hjemegn på grund af klimaforandringer. På daværende tidspunkt opgjordes tallet til ca. 20 mio. I 2030 forventes op til 200 mio. mennesker at blive klimaflygtninge. Det er (naturligvis) farligt at omtale alle, der ønsker at flytte til et andet land, som klimamigranter. Er klimaflygt overhovedet dækkende, når det udelukkende placeres i det globale Syd? Det er korrekt, at en del tvinges ud af deres hjemegn på grund af voldsomme ændringer i klimaet. Men det skal ikke overses, at andre tiltrækkes af livet i USA eller Europa. Der er også her en skillelinje at trække mellem de bedre stillede, der rejser bort, og de underprivilegerede uden ressourcer, der bliver tilbage. Endvidere rejser dette forhold nogle spørgsmål vedrørende selve flygtningebegrebet: en snæver fortolkning knytter an til konventionen om menneskerettigheder, som kort sagt drejer sig om politisk forfulgte. I en

breder fortolkning kan klimaflugt inddrages, til trods for at det er vanskeligt at definere, hvad en klimaflugtning er. Skal årsagerne findes i selve klimaforandringerne og kun dér, eller skyldes de i stigende grad også en forandret international klimapolitik, dvs. en klimapolitisk produceret migration? Faren er også, at hele sagen reduceres til et sikkerhedsproblem. Vi kan være glade for, at klimaflugtninge i kraft af egen aktivisme er lykkedes med at knytte temaerne flugt, migration og asyl sammen med global ulighed og udbytning, med Europas samlede kolonihistorie, imperialistisk politik i forhold til Afrika m.v.

5. Kampe om magten og retten

For det femte støder vi på *magtkonflikter*. Følgerne af klimaforandringer kan ses som en årsag til konflikt og magtanvendelse. Der findes ikke en direkte årsags-virkningskæde, men forandringer i klimaet (f.eks. tørke) kan indirekte øge risikoen for konflikter, fordi forandringerne kan forstærke fattigdom og økonomiske rystelser. Desuden kan sådanne forandringer mangedoble forskellige trusler, altså det forhold, at mange samfund ikke kan leve op til en tilpas tilpasningsevne. Tilpasning betyder her, at både humane og naturlige systemer søger at tilpasse sig klimaændringer og tillige inddrager forventede ændringer. Ofte forbindes tilpasning med mitigation (afbødning), som handler om sociale, kulturelle, tekniske og politiske forholdsregler for at reducere drivhusgasemission. Mulige konfliktkonstellationer er f. eks. forringelse af drikkevandsressourcerne, markante fald i næringsmiddelproduktionen, mere hyppige og intensive storm- og stormflodskatastrofer såvel som miljøbettinget migration. Man kan også betragte fænomenet klimaforandring som en historie om magt og konflikt. 2-gradersmålet opfattes f.eks. som dødsstraffen over nogle østater og store dele af Afrika syd for Sahara. Altså en perfekt forbrydelse? Delvist ja, fordi man ikke kan levere det afgørende bevis for, at netop dette eller hint var årsagen til akkurat denne katastrofe, og fordi antallet af gerningsmænd er omfattende. De kan således ikke drages til direkte regnskab. Hvordan vurderer vi den ringe politiske vilje til at løse problemerne – det må være som en kriminel handling? Det er en historie om vold mod kvinder og natur. Endelig findes også magtkampe om fordelingskonflikter mellem det globale Nord og det globale Syd. F.eks. i relation til »Climate Engineering« (klimabeskyttelsesstrategi), hvor erfaringen viser, at nye teknologier udvikler nye magtmidler.

6. Sundheden

For det sjette tales om *sundhedsmæssige følger*. Her tænkes i hedeølger og brande, men der kunne også erindres om malaria og dengue-feber. Dette og mere til – f.eks. Corona – forstærkes, fordi sundhedsvæsenet har været udsat for en systematisk nedskæring, og at det i øvrigt ikke har været forberedt på den slags. Her kan vi iagttage både en vertikal social ulighed (de rige lande kontra de fattige), men også i hvert land horisontale sociale og kulturelle faktorer så som klasse, køn, alder, postadresse og nationalitet.

7. Menneskerettighederne

For det syvende kan der peges på *overtrædelse af menneskerettighederne*. Det gælder i forhold til retten til ernæring, retten

til sundhed og også retten til selvbestemmelse. Inuitterne kan være et eksempel her: Inuitterne kan ikke længere benytte sig af deres traditionelle jagtruter over indlandsisen, fordi den ikke kan bære mere. De kan ikke skaffe sig den ernæring, de har været vant til. Mht. sundhed kan afrikanske lande eksemplificere sagen: infektionssygdomme som malaria udbredes og forstærkes af oversvømmelser. Endelig retten til selvbestemmelse kunne der peges på Trumps famøse forsøg på at købe Grønland.

8. Forskelle mellem kønnene

For det ottende ses *kønsretfærdighed*. Det grundlæggende synspunkt er og må være, at klimaforandringer ikke er kønsneutrale hverken i deres oprindelse eller deres virkninger. For det første skal vi fokusere på de ulige ansvarligheder for klimaændringer såvel for de ulige måder at blive ramt på. Mænd forårsager mere drivhusgasemission end kvinder. Der er tale om, at mændene tilbagelægger flere kilometre i bil end kvinderne, og at kvinder spiser mindre kød og mere frugt og grøntsager. Samtidig er der en højere andel af kvinder, der støtter krav om fartbegrænsning og produktion af biler, der udstøder mindre CO₂. For det andet er der kønsspecifikke forskelle i forhold til, hvem der rammes af klimaforværringer. Hedeølgen i Europa i 2003 viste, at »dødsraten« for kvinder var 75% højere end for mænd i samme aldersgruppe. I flere regioner verden over er kvinderne ansvarlige for produktionen af næringsmidler, og de rammes derved i højere grad end mænd. Igen handler det også om fattigdom, idet 70 % af verdens fattige er kvinder. Her kan der også trækkes på økofeminismen, som oprindeligt tog afsæt i anti-atom-, økologi- og fredsbevægelsen.

9. Hvad med generationerne?

For det niende finder vi *spørgsmålet om generationerne*. Dvs. det, der tit samles under den misvisende overskrift »generationstyveriet«. Udsagnet »der er ikke en planet B« taler for en generation af unge, der medvirker i Fridays-for-Future, den transnationale ungdomsbevægelse. De råber: vi er her, vi kan høres, fordi I har stjålet vores fremtid for os. Det er generationsansvaret, der appelleres til. Fremtiden er stjålet, fordi klimapolitikken er utilstrækkelig. Vi kunne tale om et »radikalt fremtidsblik« i det globale Nord. Nutidens fortsættelse af fossil kapitalisme og vækst- og forbrugsstræben indebærer, at den så at sige spiser sit eget økologiske grundlag. Hvordan sørger vi for, at de yngre og efterfølgende generationer inkluderes i princippet om social retfærdighed? Fremtiden skal (naturligvis) skabes sammen med deltagelse af forskellige generationer.

Afrundende

Dette er ikke et klimaprogram for partiet, men først og fremmest en appel til kommunister om at diskutere med venner og bekendte, tænke videre og medvirke til at formulere og aktivt gennemkæmpe samfundsmæssige forandringer. Dermed er det helt i tråd med kommunisternes langsigtede mål: at bidrage til en overgang til et samfundssystem, der har retning mod at afskaffe uligheder i samfundet og erstatte uligheder med social retfærdighed.

Horserød-Stutthof Foreningen

Foreningen har sendt medlemmerne en nytårshilsen, hvori formanden Annette Mørk bl.a. skriver:

På trods af nedlukninger og aflyste arrangementer fik vi et forrygende år, og mange planlagte ting blev gennemført: Afholdelse af 4. maj og 5. maj, høring på Christiansborg d. 21. juni, tur til Horserøddlejrens museum 22. juni, udstilling om »Kommunistloven« i NV Bogcafé, markering af 22. august, deltagelse i det flotte arrangement d. 17. oktober arrangeret af Allan Christiansen fra De Spaniensfrivillige, og formanden Annette Mørk kom en del omkring og fortalte om Kommunistloven og foreningen.

[...]

I forbindelse med Horserød-Stutthof foreningens fokus på »Kommunistloven« i det forløbne år afventer vi tiltag fra de politikere, som velvilligt har støttet foreningen og efterkommerne. Enten ved en mindeplade på Christiansborg eller en undskyldning til alle de efterkommere, som har levet i skyggen af konsekvenserne. Vi har fået stor støtte af politikere, journalister, historikere, fagforeninger, aktivistgrupper mf., og de skal

alle have en dybtfølt tak.

For alle efterkommere krævede det stort mod at stille op, bakke op eller tale med journalister. 2021 ribbede op i hengemte sår eller en dagligdag, hvor familiernes smerte var nærværende – også 80 år efter! Men også et håb om oprejsning til de mange skæbner og familier, som »Kommunistloven« havde uoprettelige følger for.

De partier i Folketinget, som vi har fået opbakning fra, er: Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti og Frie Grønne.

Jakob Sølvhøj MF/EL udtrykte sin støtte således i sin tale 22. august 2021: »Dette ønsker vi i Enhedslisten at rette op på, og vi har derfor i denne uge sendt et forslag til Folketingets Præsidium om at opsætte en mindeplade, der kan erindre Folketingets medlemmer, og alle der besøger Christiansborg, om bruddet på Grundloven i sommeren 1941.«

Med nytårsbrevet fulgte hosstående nekrolog over den sidste Stutthof-fange.

Mindeord om Karl Dester.

af Poul- Henrik Jensen

Den sidste danske KZ-fange i Stutthof er død. Karl Dester er død i en alder af 98 år.

Karl Dester, som oprindeligt hed Grue, var den sidste dansker, der sammen med 150 kommunister blev deporteret til tyske KZ-Stutthof i oktober 1943. Her sad de indespærret under de værst tænkelige forhold til den 25. januar 1945. Hovedparten af de danske fanger overlevede ene og alene fordi de fik lov til at modtage de livgivende Røde Kors Pakker fra Danmark.

I januar 1945 nærmere Den røde Hær sig KZ-Stutthof. Alle fangerne i KZ-lejren blev stillet op i marchkolonner med 1400 i hver. Det næste par måneder gik de lasede fanger sultne og udslidte ad spejlglatte veje på en døds-march. Den sluttede med Den røde Hærs befrielse af de danske fanger den 10. marts 1945 i den nu polske landsby Swietlino.

Karl Grue blev som ung litograflærling taget af det danske politi d. 22 juni 1941 under et ophold på en ungkommunistisk sommerlejr i Køge. Det danske politi omringende lejren og tog alle, der var fyldt 18 år, med sig. Efter et fængselsophold på to uger i Vestre Fængsel blev han løsladt.

Friheden varede kort. I december 1942 skulle hans stedfar, den stærkt eftersøgte BOPA-sabotør og spaniensfrivillige Poul Nedergaard kaldet »Paps« eller »HH«, indfanges og anholdes. Da det danske politi ikke fandt Poul Nedergaard i hjemmet, tog politiet simpelthen stedsønnen Karl som gidsel og tilbød, at Karl kunne gå fri, hvis »Paps« alias Poul Nedergaard indfandt sig. Det skete naturligvis ikke, og Karl Grue måtte som den yngste blandt de 150 danske tage turen til KZ-lejren Stutthof.

Karl Grue kom således til at tilbringe sin ungdom fra han var 18 til 22 år først i Horserød og senere i KZ-Stutthof.

Efter krigen bosatte Karl Dester sig i byen Klippan i Sverige og levede her et lang liv med sine anden kone Anne Marie. I 2005 fik jeg en henvendelse fra Karl Dester, som han hed nu, at han havde nedskrevet sine oplevelser fra slutningen af 30'erne til lang tid efter krigen. »Min historie er lige på og umiddelbart,« sagde han. »Det er ikke Kommunistpartiets historie, der er blevet skrevet, men en personlig beretning om nogle svære ungdomsår.« Det blev til bogen *Fra Slotgade til Stutthof* (af Poul-Henrik Jensen og Niels Ole Frederiksen).

Det er en fortælling om en ung politiske fange, som var gidsel i mere end én forstand. Men det er fremfor alt en ung mands iagttagelser af gamle partifolk, en ung mand som taler om svig blandt de tilfangetagne, behovet for sex under de mest bizzare forhold og fremfor alt forsøget på at bevare sin værdighed under indespærringen og ikke mindst på døds-marchen og hjemturen.

På det lille museum Horserød er en model af det danske fængsel, som han og en medfange fik færdiggjort. Karl Dester var en meget privat person, som trak sig mere og mere tilbage med sin familie. Han sov stille ind i hjemmet i Klippan i Sverige den 28 november 2021.

Den sidste fange fra KZ-Stutthof er ikke mere.

Æret være hans minde.

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea:

Ny formand for Venskabsforeningen

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har fra i dag 1. januar 2022 fået ny formand. Den nye formand er den 18-årige gymnasieelev *Nikolai Aamand*, der afløser den 71-årige Anders Kristensen. Nikolai har været aktiv i Venskabsforeningen igennem længere tid og har blandt andet skabt en ny flot Facebook-side for foreningen, der opdateres hyppigt med nyheder fra Korea og foreningen. Nikolai har i mange år været politisk interesseret og aktiv. Derudover har han også kompetencer indenfor verdenshistorie, IT, kunst og design.

Anders har de sidste 40 år været formand for Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea, og han har været aktivt medlem af foreningen i over 50 år. Foreningen blev stiftet i 1968, og det har været årtier med både absolut medgang, men også med stærk modvind og modgang under den kolde krig og efter Murens og USSR's fald og Vestens påstand om »socialismens død« i 1990'erne. DDF Korea lod sig imidlertid ikke »erklære død«, men fastholdt sin uafhængighed og en solidarisk socialistisk samfundsmodel. Det på trods af massive sanktioner, pres og krigstrusler fra USA samt stærk negativ og forfalsket masse-

medieomtale. Venskabsforeningen har til trods for både mod- og medvind utrætteligt stået fast på arbejdet for solidaritet og venskab med Koreas folk og den socialistiske opbygning i DDF Korea. På samme måde støtte til det koreanske folks bestræbelser for Nord-Syd forsoning og samarbejde og en uafhængig og fredelig genforening af landet.

Anders træder tilbage dels på grund af et stadigt svigtende helbred og dels *Nikolai Aamand* for at give plads til et generationsskifte. Således skal nye og yngre medlemmer nu have mulighed for at stå i spidsen for og også gerne forny venskabs- og solidaritetsarbejdet med Koreas folk. Anders forbliver i foreningens bestyrelse i en overgangs- og overdragelsesperiode det kommende år.

Bestyrelsen

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

VINTER- OG FORÅRSPROGRAM 2022

21. januar:

Livet med demens - hvad er demens - hvad kan jeg selv gøre for at forebygge demens? Oplæg af Alzheimerforeningens formand for foreningens Region Østsjælland Else Berg Hansen samt en Alzheimer-pårørende Mirza Mølgaard.

28. januar:

Ordinær generalforsamling.

4. februar:

EU's planer om oprettelse af en EU-hær og EU's militarisering og Danmarks forsvarsforbehold. Oplæg af formand for Folkebevægelsen mod EU Susanna Dyre-Greensite.

11. februar:

3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforenings seneste kampe og aktuelle udfordringer. Oplæg af fagforeningens formand Claus Westergreen.

18. februar:

Bennys skipperlabskovs. Pris 100 kr. pr. medlem. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk eller via netbank Danske Bank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33.

25. februar:

Historikeren Aksel Carlsen præsenterer sin nye bog: Belarus – Hviderusland vil forandringer.

4. marts:

Da kommunistkrækken kom til Grønland. Forfatteren Søren Peder Sørensen præsenterer bogen: Røde Børge.

11. marts:

Nedslag i Danmarks Kommunistiske Partis 100-årige historie og partiets aktuelle udfordringer efter 36. kongres. Oplæg af landsledelsesmedlem i DKP Niels Rosendal Jensen.

18. marts:

Udflugt – nærmere information følger.

25. marts:

Sæsonafslutning med Bennys store kolde og lune bord. Pris 100 kr. pr. medlem. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk eller via netbank Danske Bank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33.

Møderne afholdes **kl. 11.30-14.00 hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København, Mølle Alle 26, Valby (i Musikhuset eller mødelokalet Slagkraften).**

Nye interesserede medlemmer kan deltage på prøve op til to gange mod en betaling af 20 kr. pr. gang. Medlemskontingent udgør 200 kr. årligt og 100 kr. halvårligt. Yderligere information fås hos: Formand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 eller e-mail: a@kristensen.mail.dk eller næstformand Troels Laier tlf. 21 70 57 68 eller e-mail: tlaier@webspeed.dk

Pensionisternes Kulturforening af 1965

Ordinær generalforsamling

Fredag den 28. januar 2022 kl. 12.00 hos 3F BJMF, Musikhuset, Mølle Alle 26, Valby.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Bestyrelsens beretning.
3. Regnskab 2021.
4. Indkomne forslag.
Bestyrelsen fremlægger et forslag til vedtægtsændringer.
5. Vedtagelse af budget 2022.
6. Valg af formand for to år (Anders genopstiller).
7. Valg af 2 bestyrelsesmedlemmer for 2 år (Ole og Hanne F. genopstiller).
8. Valg af 2 bestyrelsessuppleanter for 1 år. (Bardino genopstiller).
9. Valg af 2 bilagskontrollanter for 1 år.
10. Valg af 2 bilagskontrollantsuppleanter for 1 år.

Ifølge vedtægternes § 3 skal indkomne forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen under punkt 4 på dagsordenen, være bestyrelsen skriftligt i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen. Forslag kan afleveres til bestyrelsen på medlemsmøderne eller sendes til formanden Anders Kristensen, Mjølnerparken 50, 2.tv., 2200 København N. eller pr. mail til a@kristensen.mail.dk eller sms på 23 69 07 80.

Hvad sker der i Hviderusland?

Ny bog af Aksel V. Carlsen

Anmeldt af Henrik Stamer Hedin

Hen under jul for femten år siden var nærværende anmelder til kongres i Letlands Socialistiske Parti. Det kontrarevolutionære regime i den tidligere sovjetrepublik, hvis berømte skyttekorps i sin tid stillede Lenins livvagt, havde forbudt partiet at kalde sig kommunistisk, men det var, hvad det var. Imidlertid er det ikke det, det skal handle om her.

Hjemrejsen lagde jeg over Østersø-havnen Ventspils, hvorfra der går færge til Karlshamn i Blekinge. Der går også en jernbane fra Letlands hovedstad Riga til Ventspils, men der kørte ingen tog; banen så ellers velholdt ud set fra rutebilen. Fremme i Ventspils, en lille by, som næsten drukner i de enorme havneanlæg med tilhørende godsbanegård, fandt jeg (måske) forklaringen: Hele det kolossale opmarchterræn var fuldt af godsvogne, som alle var kommet ad det enlige jernbanespor. Og de var alle sammen hviderussiske.

Hjemmefra havde jeg fået indprentet af de danske nyhedsmedier, at Hviderusland, Europas sidste diktatur, var en paria-stat, som ingen ville handle med, og i øvrigt heller ikke producerede noget, der kunne sælges. Her var åbenbart noget, der ikke stemte.

Året efter var jeg til verdensmøde i Hvideruslands hovedstad Minsk. Hotellet, hvor mødet fandt sted, var hypermoderne ligesom hovedbanegården, jeg var ankommet til, og lå i et parklignende kvarter med en sø og nogle få gamle huse; dem er der ikke mange af i Minsk, som omtrent blev jævnet med jorden under den nazistiske besættelse. Det hele gjorde et pænt og velstående indtryk. Men hotellets lobby var fuld af prostituerede, og hotellets natklub larmede, så det var næsten umuligt at få sovet inden mødet næste dag.

Om dette næsten ukendte naboland med de slående kontraster har Aksel V. Carlsen, som vil være dette blads læsere bekendt, skrevet en bog, der udkom sidste år. Mere præcist handler bogen om urolighederne i landet forrige år, om baggrunden for dem og deres program (eller mangel på samme), om præsident Lukasjenko og hans udfordrere. Det er en meget grundig og troværdig indføring i den hviderussiske virkelighed bag avisoverskrifterne; vi får bl.a. et kort rids af Hvideruslands

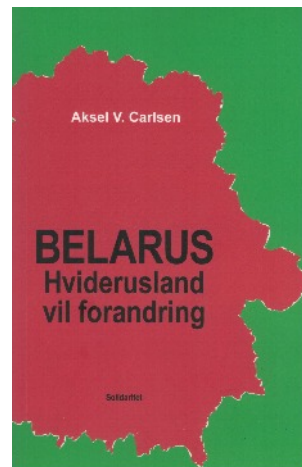
historie før Lukasjenko – næsten det mest interessante, synes jeg, fordi det er et emne, vi hidtil ingenting har hørt eller læst om – og en noget grundigere gennemgang af Lukasjenkos politik og de institutioner, han under tilsidesættelse af landets forfatning har opbygget omkring præsidentembedet siden sit valg i 1994. Vi får også en grundig redegørelse for begivenhedsforløbet siden det omstridte præsidentvalg sidste år, for viften af oppositionskræfter, for holdningen i de forskellige samfundsklasser og for den storpolitiske baggrund og de udenlandske (vestlige) kræfter, der også blander sig.

Aleksandr Lukasjenko er en af de diktator typer, der med kontrarevolutionen kom til magten i flere sovjetrepublikker; lige nu ser vi i en anden tidligere sovjetrepublik, Kazakhstan, uroligheder, der minder om dem i Hviderusland, også dér rettet mod et diktatorisk præsidentstyre. Man har også forsøgt at parallelisere med Majdan-optøjerne i Ukraine, men Carlsen er klar i sin påpegning af forskellene.

Carlsen forsøger i sin bog – med held, synes jeg – at finde en balance: Han vil ikke idealisere oppositionen trods stor sympati, og han vil ikke dæmonisere Lukasjenko »trods min liden agt for hans person og hans regime« (side 282). Dette regime har til forskel fra alle andre tidligere sovjetrepublikker holdt fast i storindustrien og statens kontrol med den; derfor de mange hviderussiske godsvogne på havnen i Ventspils. Men det har ført samme vestinspirerede nyliberalistiske politik som de andre; derfor luderne i lobbyen på Hotel Belarus.

Bogen har undertitlen *Hviderusland vil forandring*, og det tror man på efter at have læst den. Det spørgsmål, der ikke besvares – og der argumenteres lige så overbevisende for, at det ikke *kan* besvares – er: Hvilken forandring?

**Aksel V. Carlsen, *Belarus – Hviderusland vil forandring*
Forlaget Solidaritet. 320 sider, illustreret. 200 kr.**

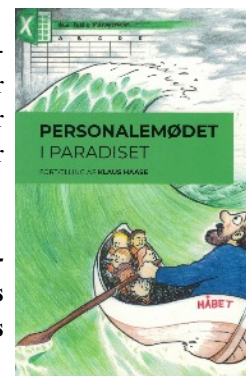

Lille bog med sympatisk ærinde

Klaus Haase er sikkert dette blads læsere bekendt som forfatter til en række satiriske småskrifter, der bl.a. har rummet tekster, som tidligere har stået i *Skub*. Nu har han forsøgt sig med en slags roman, en »fortælling« i syv afsnit plus lidt mere. Emnet er New Public Management, det berømte styrings- og kontrolredskab, der i de senere årtier som en flodbølge (jvf. omslagstegetningen af Thomas Bentsen) er væltet ind over de offentlige institutioner, også dem, der egentlig skulle koncentrere sig om

menneskelig omsorg, som den børnehaver, hvor handlingen udspiller sig. Det er en lille bog, og det er heller ikke stor litteratur, men forfatterens ærinde er sympatisk.

Klaus Haase, *Personalemødet i Paradiiset*. Eget forlag i kommission hos forlaget Underskoven. 70 sider. Pris ikke opgivet.

Dear comrades,

The Communist Party of Denmark would like to wish all our Comrades in the international Communist movement a happy new year. 2021 has been yet another year showing the necessity of a communist and anticapitalistic alternative to the capitalistic praising of the market. We cannot solve the Earth's problems with the never ending hunt for profit and the protection of the ruling class.

We must face our international health crisis due to the covid-19 pandemic with solidarity and struggle for equality in healthcare towards all people. Save the people not the profits.

We must face our climate crisis with a struggle for another way to produce and distribute wealth. Save the climate not the capitalistic system.

Despite our different local, regional and national conditions and strategies, the struggle for a better world is our goal. As a part of the international communist movement, we stand united with our comrades in this struggle.

Happy new year 2021/2022 from The Communist Party of Denmark

For første gang har Danmarks Kommunistiske Parti deltaget i udvekslingen af nytårshilsener i den kommunistiske verdensbevægelse. Ovenstående, forfattet af Martin Minka Jensen som ny international sekretær, er mailet til alle adresser på Solidnetlisten, og flere partier har kvitteret med takkemails.

På disse sider bringer vi et udvalg af de hilsener, vi selv har modtaget.

Godt nytår fra redaktionen til alle læsere!

Happy New Year | Bonne Année
Gutes Neues Jahr | Feliz Año Nuevo
Felice Anno Nuovo | Feliz Año Novo
Gelukkig nieuwjaar | Un an nou fericit
С новым годом | Szczęśliwego nowego roku
Gott nytt år | Šťastný nový rok

Merry Christmas | Joyeux Noël
Frohe Weihnachten | Feliz Navidad | Buon Natale
Feliz Natal | Vrolijk kerstfeest | Crăciun fericit
Wesołych Świąt Bożego Narodzenia
God Jul | Veselé Vánoce

KK.

Kateřina Konečná

Chair of the Communist Party of Bohemia and Moravia

NEW YEAR WISHES FOR MORE SUCCESSES
IN OUR COMMON STRUGGLES THIS 2022 !

The Partido Komunista ng Pilipinas (PKP-1930, the Philippine Communist Party) sends warmest comradely greetings of the New Year to all office-bearers, members and supporters of Marxist-Leninist Parties and organizations throughout the world, and wishes each one the best of health, combative strength, happiness and prosperity ; and more successes in our common struggles against imperialism, terrorism, racism, corruption, poverty, unemployment and inequality -- for peace, freedom, environmental protection, international working-class solidarity and socialism -- this 2022 and the years beyond.

The Central Committee
PKP-1930

Für Frieden und Völkerfreundschaft
Für den Erhalt der natürlichen Lebensgrundlagen
Soziale und demokratische Rechte verteidigen
Für bessere Arbeits- und Lebensbedingungen
Darum Sozialismus statt Kapitalismus

Wir wünschen allen ein
kämpferisches Jahr 2022!

Für den DKP-Parteivorstand
Olaf Harms | Richard Höhmann | Patrik Köbele | Renate Koppe
Klaus Leger | Rainer Perschewski | Wera Richter

Šťastný Nový rok, pevné zdraví, solidaritu a jednotu v
boji za lepší budoucnost přeje OS ČMS - WFTU.

Happy New Year, good health, solidarity and unity in
the fight for a better future wishes OS ČMS - WFTU.

GODT NYTÅR

STØT DEN SOCIALISTISKE OPBYGNING I
KOREA!

STOP BLOKADEN OG SANKTIONERNE!
FOR ET AT ATOMVÅBENFRIT KOREA!

USA UD AF KOREA!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG FREDelige
GENFORENING!

STYRK DEN INTERNATIONALE SOLIDARITET!

VENSKABSFORENINGEN DANMARK -
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPLIK KOREA
www.dk-korea.dk

I ØNSKES ALLE ET RIGTIGT GODT OG RØDT NYTÅR

VI SPARKER KAPITALISMEN OG ULIGHEDEN UD I DET NYE ÅR 2022

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965